

andrej marcinka :
CANOPUS

Text a grafická úprava: andrej marcinka
Bez jazykovej a textovej úpravy
Druhé vydanie v náklade 50 ks
Tlač: Expres Tlač / Expresta, www.exprestlac.sk

 Copyleft, 2020

Úsvit.

Posledný pozdrav noci včerajšieho dňa.

Nekonečný pohyb.

Nekonečný cyklus.

Dokonalosť.

Múdroosť.

Láska.

Kapitola prvá.

Obloha hýbe Zemou,
Zem sa zdá pevne ukotvenou...
Veľrieka tečie oproti Mne.
Všetko živé sa teší na Východ Slnka...
Vyjadrujem vďaku.
Žiadam o chlieb každodenný ... o poznanie.
Želám si, aby sa tak stalo aj dnes...
Ešte je čas.
Južná Hviezda mi ukazuje cestu.
Cítim vše objímajúcu energiu lásky.
Som súčasťou Triády.
Canopus.
Níl.
(A) Ja.

(Nemám žiadne potreby.
Nemám žiadne myšlienky.
Viem, že beží veľký cyklus.
Viem, že všetko je napísané vo Veľkej Knihe.
Viem, že všetko je, ako má byť.
Viem, že som na správnom mieste a že som v súlade
a som súčasťou.
Iba Som.)

Vydávam sa na ďalšiu časť cesty ešte pred východom Slnka. Dnes ma doslova nič neťažá okrem skromného ošatenia a sandál mám už len prázdnu kapsu. Som pútnikom za volaním Svojho Srdca. Oddal som sa mu s plnou dôverou. Všetky pochybnosti som nechal na brehu mora. Cestou popri Veľrieke s postupne pribúdajúcou zeleňou som opustil aj strach o smäd. Som bez jedla už veľa dní ale živí ma vášeň poznania. Pôst mi pomáha objavovať a púšťať ďalšie a ďalšie nepotrebné a už mi neslúžiace. Zažívam nezažité. Počul som dávno od starého otca o ceste k dokonalosti postupným odoberaním: „Satis magis est!“. Viac je dosť! Viac a viac púšťania, opúšťania, odpúšťania... Raz u nás pár dní nocoval zúbožený obchodník, ktorého zastihla piesočná búrka. Otec mi po jeho odchode povedal, že to bol Alchymista. Rozhovory dospelých som počúval tajne, vôbec im nerozumel, ale cítil som veľké vzrušenie. Cítil som energiu poznania. Energii cesty. Posledný večer u nás, sa mi vzrušenie predošlých dní na chvíľu snažil zatemiť strach. Strach z nepoznaného. Strach z nepochopeného, keď Alchymista vykladal kamene a vyložil kameň „smrť“. A hlavne veta, ktorú si presne pamätám dodnes: „Čím viac „smrtí“ v tomto živote zažiješ, tým budeš bližšie blaženosti!“ Z ponúkaných, vtedy ešte nepochopených slov vo vypovedanej vete, som si zvolil Blaženosť. Tak toto som Ja. Nopu.

Prechádzam krajinou plniacou sa ďalšími a ďalšími políčkami a stromami rôzneho druhu a vzrastu. Tu a tam sa začali objavovať prístrešky, stany a malé stavby. Ešte dlho pred poludňajším slnkom začalo byť veľké teplo. Aspoň mne. Práve som uvidel usilovne pracujúcu skupinku roztrúsenú po políčkach, niečo vkladali do zeme a stáli pri tom vo vode. Celé plochy sú popretkávané kanálmi a kanálikmi plných vody. Dômyselné...

Zbadala ma už z diaľky, aspoň podľa pohybov, mladá žena a kývla na mňa. Vydal som sa smerom k nej. Neprerušovala sadenie pokiaľ som sa nepriblížil na pozdrav. Odzdravila mi v mne neznámej reči. Posunkami som požiadal o vodu a vopred poďakoval. Odbehla a priniesla krčah vody a odliala mi do menšieho. Kým som sa pomaly osviežoval malými dúškami chladnej a veľmi chutnej vody, pokračovala v sadení...

Vrátilo mi to silu a energiu a poďakoval som ešte raz. Zavolala ma k sebe a pre pochopenie prešla na posunky a dala mi košík so sadenicami a ukázala ako sadiť, usmiala sa a povzbudila ma svojim očarujúcim úsmevom. Ani neviem ako a už som sadil aj ja. Odhadujem, že sme skončili na poludnie. Vzdialenejší prišli k nám, posunkami som sa s nimi pozdravil a vydali sme sa smerom k neďaleko ležiacej dedinke. Skupinka sa postupne rozišla do svojich domov a ostali sme sami a už sme

vchádzali na dvorček a do domčeka. Keď sa mi prispôbil zrak a osviežil sa chladným a vlhkým vzduchom obydlia, zbadal som za stolom sedieť starú ženu. Stará mama pomyslel som si a uklonil sa jej na pozdrav. V predklone ma skoro zrazili naháňajúce sa ako o život tri deti. Ukázal som na seba a predstavil sa: „Nopu“. Stará žena neodpovedala. Striedal som pohľad na ňu a na mladú ženu. Najskôr ukázala na tri deti a potom na svoje brucho. Potom oboma rukami ukázala na svoju hrud' a povedala: „Adama“. Potom ukázala na rovnoramenný kríž nad dverami, potom na svoje srdce, potom sa prežehnala a potom ukázala na starú ženu... Bral som to ako potvrdenie mojej domnienky. Stará žena neznámeho mena ostala nevrlá. Očividne už nemala chuť meniť svoje denné rituály a teraz navyše toto, nejaký prišelec! To ma presvedčilo o tom, že tu chýbali muži, v tejto malej rodine. Adama sa uklonila starej žene a mne naznačila nech si sadnem na debnu a počkám... Tak som si obzeral domček, aby som sa vyhol nepríjemným jej pohľadom. Zadíval som sa na veľké keramické nádoby plné vody a kruhové otvory v stene na úrovni ich vodných hladín. Na stene oproti boli kruhové otvory na jej úplnom vrchu. Od nádob strop mierne stúpala. Toto bude asi spôsob ako udržiavať cez deň chlad a vlhkosť... Prerušila moje myšlienky Adama prinesúc misu čerstvého ovocia a tácku sladkostí. Prišla s ňou vôňa korenia a ... teplého mlieka. Po ktorú sa, verím, vracia do zadnej miestnosti... Áno, už mi ho podáva.

Prvýkrát som sa zadíval do jej očí ako muž, ktorý už dlho nemal dotyk ženy... Mala podlhovasté bledomodré oči preklenuté plným obočím, veľké pery, štíhly krk, kučeravé dlhé vlasy a snedú pokožku. Na rukách dlhé prsty bez stôp práce na poli... Prestal som na ňu hľadieť skúmavým pohľadom a poďakoval sa za občerstvenie. Situácia sa začala meniť na môj pocit, že by som mal ísť ďalej a nevnášať sem ďalšiu svoju energiu. Do tohto priestoru, kde je neprítomnosť mužov ešte stále zraňujúca. O to viac obdivujem otvorenosť a komunikatívnosť, ktorou ma Adama odmenila. Pozornosť, akú mi venovala. Chvíľu na seba rozpačito hľadíme a ja cítim, že toto je jedna z možných križovatiek života, keď sa treba rozhodnúť či ísť ďalej, či zostať. Bolo to až veľmi dokonalé, ale moje srdce sa rozhodlo ísť... Ísť napriek tomu, že vonku kulminovalo najväčšie teplo dňa. Niečo si už nájdem, ale teraz som sa už rozhodol. Idem. Rukami som ukázal na priestor prístrešku, poďakoval sa starej žene, kývol deťom hrajúcim sa teraz pokojne v kúte, uklonil sa so zopätými rukami Adame a vložil si posúch a doplnenú vodu, čo mi nachystala do kapsy a s posledným dnešným pohľadom do jej očí vyšiel na slnkom rozpálený dvor a ďalej na ulicu, nájst nejaký tieň, kde by som spočinul a spracoval dnešné dopoludnie. „Toto musí byť to Otvorené Srdce bez akéhokoľvek strachu!“ šlo mi hlavou. „Toto srdce Adamy a tak otvorené, ako mi o ňom rozprávala moja mama. Že je to naša jediná trvalá zodpovednosť...“

Ani presne neviem po koľkých dňoch a nociach som sa priblížil k miestu, kde sa na druhom brehu postupne objavovalo väčšie mesto a na mojej strane sa dvíhali nad úroveň rieky prírodné terasy a najvyššie a najzdialenejšie nad nimi útes skalného masívu. Cesta pokračuje v miernom pravotočivom oblúku. Obhospodarované polia aj obydliá sa postupne vytrácajú a pomaly sa mi otvára pohľad na veľkú terasovitú planinu a na nej veľkú dvojpodlažnú stavbu. Jednoduchú ale obrovskú. Zdá sa mi stále väčšou a väčšou ako sa k nej blížim, pretože sa pohybujem v smere jej pozdĺžnej osi. Zároveň postupne cesta odstupuje od stavby a je možné ju vnímať viac a viac z hlavného priečelia. V strede na druhom podlaží sa nachádza monumentálny vstup vytvorený iba zväčšením rozstupov stĺpov a zvýšením ich výšky. Teraz už jasne vnímam, že k hlavnému vstupu pozvoľne stúpa veľmi dlhá a široká rampa ako mierne naklonená rovina. Odbáčam vpravo. Približujem sa k areálu čelom a cítim sa byť jeho hosťom. Nízky kamenný plot je prerušený zastrešenými terasami, kde sa ukrývajú stráže pred slnkom. Sú oblečení v jednoduchých bielych rovnošatách. Keď ma uvidia, pozrú sa mňa a na seba a potom spoločne prichádzajú ku mne. Môj odev nie je v súlade s týmto miestom. Cítim, že toto miesto je v súlade s mojou cestou. Oslovia ma, no nerozumieme si. Prevezmem iniciatívu a snažím sa

vysvetliť odkiaľ prichádzam a ukazujem na seba a viackrát zopakujem svoje meno. Jeden z nich odíde a vracia sa s akýmsi veliteľom, ten mi rovno pokynie nech ho nasledujem. Chvíľu ideme smerom k vstupu a predtým ako rampa začne stúpať odbočíme doprava k nižším budovám a pred jedným zo vstupov ma čaká, ako neskôr zistím, kňaz. Vzájomne sa ukloníme a predstavíme. „Nopu“. „Eter“. Eter pozná moju reč. Uviedol ma dnu. Bola tam len veľká lavica. Posadili sme sa na ňu. „Vieš prečo si sem prišiel?“. „Nie, neviem. Ťahalo ma to na cestu, doputoval som až sem. Teraz moje srdce cíti, že som tu správne...“ „Zostaneš tu sedem dní a budeš sa očisťovať. Dostaneš nové šaty, budú Ti nosiť jedlo. Budeš prijímať kúpeľ, masáže, vône bylín... O sedem dní sa vrátim.“ „Ďakujem za všetko“. Ani som sa nepoobzeral a už prišli dvaja mladý muži, doniesli šaty a zobrali ma cez otvor vo vstupnej chodbe, ktorý už teraz vidím, do očistnej miestnosti s bazénikom... Prišlo mi, že toto je moje prijímanie. Som hosťom v tomto „dome“. A pripadá mi, že očakávaným... Začínam Nový život v Novom Svete.

Po siedmych dňoch bez priameho svetla a naozaj hĺbkového a intenzívneho čistenia Tela i Duše sa vrátil Eter. Cítim sa ako Znovu Zrodený. Mám oveľa čistejšiu myseľ. Som intenzívnejšie v prítomnosti, nemyslím toľko na minulosť a nezaoberám sa budúcnosťou... „Si pripravený?“ spýtal sa Eter. „Som pripravený!“ ukláňam sa s vďakou. Cítim sa pripravený, aj keď neviem presne na čo... „Pod' so mnou...“ preruší moje úvahy a vychádzame von. Po siedmych dňoch na priame Slnko. Kým sa mi oči prispôsobujú, zastavíme sa a on pokračuje: „Prišiel si sem, lebo si mal...“ Po chvíli pokračujeme v chôdzi na úpätie rampy. Tam doplní: „...teraz budeš mať trvalo slobodnú vôľu zostať alebo odísť. Môžeš slúžiť svojmu poslaniu, odhaliť svoje dary a naplňať svoju cestu...“ Ďalej sme pokračovali mĺkvi rampou cez hlavný vstup do Hlavnej haly, odkiaľ pokračovala široká chodba vľavo a vpravo. Zabočili sme vpravo a prešli cez portál zmenšujúci chodbu. Vošli sme do prvej miestnosti vpravo, podobne jednoduchej, no tento raz s denným svetlom presvitajúcim cez nízky široký otvor hneď pod stropom. Miestnosť mala základné vybavenie... „Sme v chráme, kde sa všetci snažíme byť dokonalejší. O Tebe sme vedeli, že prídeš. Dozvieš sa postupne viac. Za sedem dní si preukázal Svoje rozhodnutie a potvrdil Naše Znamenia...“ povedal a znelo mi to dobre, uspokojovalo ma to... „Už teraz si iným, ako si prišiel. Môžeš vo Svojej

ceste pokračovať. Cesta môže ísť vpred a ak to bude potrebné, budeš sa vracieť. Nie je sa kam ponáhľať. Hlavne keď začneš prechádzať z vnímania času ako lineárneho do cyklického. Život je ako koleso na voze. Raz sme Hore a raz Dole, vždy správne a vždy v pohybe, aj keď sa jedná o dočasné zastavenia..." pokračoval a postavil sa. „Budem Tvojim sprievodcom v tejto etape učenia sa v chráme, kde sú sústredené múdrosti predkov a zároveň sú zaznamenávané ďalšie našimi veľkňazmi v obrazovom písme tak, aby mu mohol porozumieť každý vo svojej úrovni a tým boli zároveň vyššie pochopenia pre nižšie vedomia kódované. Feminný a Maskulinný princíp jediného Boha Stvoriteľa. Pôjdeme postupne od základných otázok a budeme sa snažiť najskôr zabudnúť na všetko, čo „vieme“ ... a teraz Ti ukážem ďalšie priestory, kde sa môžeš slobodne pohybovať.“ Postavil som sa a vykročil za ním... Keď som sa vrátil späť, ešte mi v hlave znelo, čo povedal: „Keďže máš talent na algebru a geometriu, začneme spolu preberať Božskú geometriu, kde nie je dôležité na konci každého dňa veľa vedieť, ale stačí každý deň pochopiť niečo zo vzájomných vzťahov, z ktorých pozostáva zhmotnenie energie, ktoré sa nekonečne opakuje všetkými smermi, základný tvoriaci princíp.“ Ako Hore tak Dole...

Oproti lavici, ako druhý najväčší kus zariadenia, bola policová skriňa do výšky stola plná papyrusových zvitkov,

a kamenných dosiek. „... študijný materiál prislúchajúci
mojej úrovni? To je vzrušujúce!“ Keď sa začínam
prehrávať v písomnostiach, uvedomím si, že ako
hospodár rybárov viem veľmi dobre počty, algebru
i geometriu, ale k tomu iba príslušné znakové písmo...

„Obrazové písmo, kde kľúčom k úrovni jeho pochopenia
je úroveň nášho Vedomia...

Tak ako je naše Telo pravdivým obrazom nášho
Vedomia...

Telo Znakov, Zápisy Vedomia...”

zneli mi Eterove slová.

„Je sa čo učiť!“ povzbudzoval som sa a úprimne sa tešil
a užíval si tieto pocity naplno.

Moja vnútorná Žena spievala tancom...

To som Ja. Nopu.

„Toto je posledná úroveň, po ktorú sa môžeš dostať bez zasvätenia, bez prijatia určitých záväzkov, bez ďalšej intenzívnej komplexnej očisty, bez ďalších skúšok...“
objasňoval mi Eter počas prestávky na jednom zo stretnutí nášho krídla. Nešlo o rétorické cvičenia. Šlo o zdieľanie procesov, poznania, Aha momentov medzi žiakmi, za účasti učiteľov. Bola to súčasť socializácie. Bol som tretíkrát presťahovaný, teraz už do štvrtej miestnosti. Vždy po splnení úloh, navýšenia vlastnej energie, osvojenia si a praktikovania poznania a ďalšej úrovne vlastného prijatia. Jednotlivé stupne kopírovali energetické centrá našich tiel. Vo štvrtej úrovni som bol, lebo som si prešiel za dva roky troma úrovňami.
Tri miestnosti pobytu.

Trikrát intenzívne navýšenie Seba Prijatia.

Seba Hodnoty.

Seba Lásky.

V tejto civilnej spoločnosti boli ženy privilegované, teda aspoň z môjho pohľadu spoznaného z domova... V našej škole Mystérii bol ženský princíp vnímaný ako nekonečná Láska, Svetlo, Energia, Pohyb, ako homogénna substancia, plodová voda schopná Tvoriť z kreatívneho impulzu... Muži boli vnímaní ako zhmotnenie múdrosti so všetkými kreatívnymi informáciami a všetkými fázami prechodu cez ne až k manifestácii... Muž a Žena, dve základné sily, ktoré

majú na starosti evolučný proces všetkých materiálnych foriem vo vesmíre a ich spätnú premenu v Ducha... V našom krídle bola prevaha žien... „Prečo? Prečo je v našom krídle prevaha žien?“ spýtal som sa konečne Etera. „Toto krídlo je určené pre poznávanie cez ženskú polaritu...“ „No ale ja som predsa muž!“ protestoval som. „Áno, si. Si silný muž, no máš v sebe vysoko rozvinutú aj ženskú polaritu a máš ju tak spracovanú, že je tu málo žien, ktoré ju majú viac... Si tým vzácnym v dnešnom svete... Ber to ako Dar a keď prekročíš túto Bránu do ďalšieho učenia...“ ukázal na bránu na konci chodby a pokračoval: „môžeš práve v kruhu žien pozdvihnúť svoju a svojim vyvažovaním aj ich energiu. A možno neočakávane, ale pozdvihnúť aj svoju mužskú energiu. Máš na to aby si sa harmonizoval rovnomerne, máš na to aby si prinášal Nové, transformované pre Nové časy, ktoré budú neľahké...“ Asi vnímal pretlak na mňa položených správ, tak zvolnil tempo a keď usúdil, že môže pokračovať, pokračoval: „Preberie Ťa však iný kňaz. Bude to veľkňaz Fu.“ „Budeme sa tak môcť ešte stretávať?“ „Áno, ale len v častiach chrámu, do ktorých máš prístup dnes. Za Bránou zatiaľ nie...“ Spontánne som sa naňho vrhol a objal ho. Zaskočilo ho to. Bola to ženská reakcia v mužskom tele.

To som ja. Nopu.

Fu mal tvár ľudí z ďalekého východu, zavalitejšie telo, v celej osobnosti žiariaci pokoj. „Najskôr absolvuješ dlhodobé rituály očisty tela. Potom budeš prechádzať harmonizačnými cvičeniami.“ Mne hlavou prebleskovali myšlienky, či som v poriadku, či nie som divný s tou svojou ženskou energiou... Preniesol som sa v mysli domov, kde bolo v mojom okolí množstvo žien. Posudzoval a vnímal som to cez seba a nebolo mi to divné. Neuvedomoval som si, že to nebol a nie je štandard. Od malička som mnohé miloval a neskôr v dospeljšom veku sa s nimi aj cez milostné hry zblížoval... Skočil som späť do prítomnosti. Fu ma viedol priestormi za Bránou a práve sme vchádzali do prepojených očistných hál s malými kójami po stranách. Pochopil som, že toto bude intenzívnejšia očista ako doteraz. Celkom som sa na to tešil napriek tomu, že už tie predchádzajúce mi vyplavovali ďalšie a ďalšie zranenia zatlačené do podvedomia, staršie z nich do nevedomia. Pri ich objavovaní sa mi spúšťali intenzívne procesy fyzického tela... Tu sa mali otvárať ďalšie Trináste komnaty. „Prejdeš programom, ktorý je zostavený a neustále aktualizovaný podľa našich pradávnych znalostí a podľa aktuálnych zmien na Oblohe“ poznamenal Fu. „Áno, zrodiť sa pod Svojimi hviezdami je len začiatkom, na ceste máme slobodné rozhodnutia...“ uvedomil som si a gestom poďakoval Fu.

S prechodom cez bránu bol spojený rituál zasvätenia, ktorý bol zároveň previerkou odolnosti a stavu všetkých mojich energetických centier. Nebolo účelom jednostranne „uletieť“ alebo „zhorieť“, účelom bolo „zostať“ a zvyšovať svoju odolnosť, zvyšovať svoju frekvenciu, frekvenciu svojich tiel a hlavne využívanie Darov po predkoch... Nebolo cieľom stať sa Veľkňazom Mystérií v uzavretom, pred reálnym svetom chránenom, prostredí chrámu, ale slúžiť občanom krajiny na všetkých sociálnych úrovniach až po faraóna. Motivovať a usmerňovať, harmonizovať a zmierovať, odhaľovať a pomáhať. Využívať potenciál doby, potenciál aktuálneho cyklu a možnosti pripraviť sa na nastávajúci... Byť ako Canopus, hviezda južnej oblohy, ktorá nalieva svoje svetlo do ohňa, keď rozptyľuje rannú rosu... Byť človekom stvoreným na obraz Stvoriteľa s možnosťou mať svoje vlastné myšlienky, mať prepožičanú slobodnú vôľu pre schopnosť porozumieť dôsledkom svojich slobodných rozhodnutí, a to behom Svojich mnohých životov pre postupné zmúdenie a zvedomenie.

Moja cesta jednotlivými stupňami až dodnes obsahovala rôzne učenia. Prešiel som ďalšími jazykmi slovom i písmom, astrológiou, božskou geometriou... Získal som fyzickú aj psychickú silu, cítim sa čistejším, plným energie, moje telo je menej závislé na strave, dokážem sa vyživovať z voľnej energie, Zemskej i Vesmírnej. Bol som oboznámený s tvorbou obrazových znakov cez

mechanický automat, „písací stroj“. Na štvorcovej doske je množstvo „kameňov“, ktoré predstavujú rôzne javy. Konkrétna situácia alebo poznanie sa premietne do nastavenia pozície príslušných kameňov, no tieto sú prepojené s ďalšími kameňmi a tak pohybom jedného sa pohybujú ďalšie. Sú to navzájom sa ovplyvňujúce deje. Predstavuje to prepojenosť Vesmíru. Vzájomné spriahnutia kameňov sú vesmírnymi zákonmi. Nemá to nič s ambíciami učencov, zámermi vladárov... Nedá sa na tejto mechanickej doske zobrazíť nepravda. Pri používaní tejto hry som nenarazil na limity pohybu, polohy kameňov. Tak ako je Vesmír večne v pohybe a večne vo svojej tvorivej rozmanitosti. Výsledné polohy kameňov pri odstúpení si, vytvárajú akési rúny, obrazové písmo. Tieto jednotlivé znaky sa potom vysekávajú do stien v stĺpcoch zdola hore v na to určených miestnostiach. Pre ďalšie generácie, pre ďalšie civilizácie. Pre ničiteľov i budovateľov...
Všetko je v poriadku. Všetko je v súlade.
Bez Tmy nie je Svetlo.
Bez Strachu sa nezdokonaľuje láska. V tomto chráme je ženská energia vnímaná ako sila, ktorá vedie človeka smerom k spiritualite prostredníctvom mnohých reinkarnácií, človek postupne opúšťa svoju pôvodnú animalitu a stáva sa rešpektujúcou, flexibilnou a múdrou bytosťou, ktorá zažíva stav permanentného vedomia...
Dlhá cesta za každého Svojou hviezdou...
Moja je Canopus... Som Nopu.

Hranice zďaleka neboli hranicami. Limity, na ktoré som si siahla v živote pred púťou za Svojou hviezdou, neboli limitami. Boli to cudzie nastavenia. O to starostlivejšie a precíznejšie skrývanie sa pred Sebou, čím bol človek pripravenejší na zmenu. Zmenu seba v Seba. Pred manifestáciou chýba vždy už iba jedna vec. Rozhodnutie. Rozhodoval som sa veľakrát, no vždy na konci tak, aby som nemusel podstúpiť zmenu poznaného, nahliadnutie do príliš neznámeho. Ale blížil som sa k tomu stále viac a viac. A tak som vykročil prvý krok do neznáma. Ten ma priniesol až sem, čo neľutujem. Zabávam sa stále na tom, ako som vnímal život do vtedy a predpokladám, že sa neskôr budem zabávať aj na tomto, čo teraz prežívam. Opäť mám dojem, že si siaham až na dno, opäť mám predstavu, pokiaľ sa dá ísť... Našiel som citát na, už skoro rozsypanom, papyrusovom zvitku, kde vlastne ostal už iba tento úryvok: „... všetky hranice sú konvencie, čakajúce na prekročenie ...“

Všetko je dokonale tak, ako má byť!

Čas odoberal postupne kúsok po kúsku zo zvitku, odoberal zo zápisov tohto dokumentu všetko nepotrebné, až sa dostal na túto úroveň dokonalosti... Dokonalosť pre každú úroveň nastane, keď už nie je čo odobrať pre danú úroveň. Toto sa tu učím každý deň. A moja cesta nie je vždy len vpred...

Moje hranice, na ktoré som narazil tu, som vnímal ako

hranice svojho poznania, rozlišovania... Hranice som roztavil poznáním, uvedomením, praxou... Absolvoval som rôzne pôsty, užívanie látok ovplyvňujúcich všetky vedomia i všetky telá, ale aj cvičenia fyzického tela priamo. Na príklad zaujímavé cielené cvičenie prvoplánovo akoby na zdatnosť fyzického tela. Zadané bolo: Siahnuť si na dno svojich fyzických síl. Hľadanie hranice a limity. No samotné prevádzanie útočilo na rôzne spoločenské predsudky, sexualitu a vyplavovalo dávne zranenia, ktoré narúšali sústredenie sa na samotný výkon tela. Výkon ako mužský prejav. Intimita ako emocionálny, mužmi často potláčaný prejav. Ja ležiac na chrbte úplne nahý na hladkej kamennej podlahe. Na každej ruke i nohe ležiaci nahý muž, snažiaci sa o moje absolútne znehybnenie a ešte piaty, tiež nahý a najťažší zo všetkých, dávajúci pozor, ak by sa niektorá moja končatina začala uvoľňovať, aby ju príľahol... Zadané s jasným koncom. Koniec treba odstrániť. Zmazať! Cudziu skúsenosť i „logiku“ vývoja situácie zabudnúť! Sústrediť sa iba na Seba a Svoju silu. Uvedomiť si prepojenie s celým vesmírom a vyjadriť naplno Svoju slobodnú vôľu. Začal som túto silu vesmíru postupne pumpovať do každej svojej bunky nielen svalovej, šľachovej, kostnej ale aj do buniek všetkých mojich nervových centier. Dotoval som Svoju silu všetkými mobilizáciami môjho fyzického tela vo svojich minulých životoch. Sústreďoval som sa na Lásku v Sebe, Lásku Stvoriteľa vo mne, stal som sa Jeho Telom, Jeho

Krvou a muži začali postupne odpadávať z mojich končatín...

Ako som už spomínal, veľa hraníc sme roztápali poznaním, napríklad pri užívaní stimulujúcich látok, ktoré nám už neprinášali iný druh poznání, vedeli sme sa dostať, kam sme potrebovali, aj bez nich. A bez nich aj hlbšie zapisovať do Svojej knihy života. Išlo v týchto prípadoch len o spoznávanie nástrojov. Išlo o nachádzanie disharmónií a ich harmonizáciou hranice zanikali. Bez hraničný, bez limitný život, život bez nastavení je otvorený život, otvorený prúd, kanál. Otvorené Srdce. Otvorená cesta cez otvorené Brány. Táto štvrtá úroveň, úroveň Stredy medzi Nebom a Zemou, úroveň energie srdca je kľúčom k Blaženosti. „Prečo po priblížení sa a vchádzaní do Svojho srdca sa v škole neučíme smerom od Sedem k Štyri, keď toto je jasný Stred. Prečo, keď sme sa harmonizovali zdola hore k stredy, teraz nejdeme zhora dole k stredy?“ spýtal som sa Fu. „Tebe, ako mužovi sa to možno lepšie vysvetľuje ako ženám...“ zatváril sa šibalsky a pokračoval: „... vieme, že muži prijímajú Vesmírne energie zhora, no nevedia ich dostať správnou cestou do srdca a animálne by hneď skákali, a to aj doslovne, na ženy cez svoje Jedna...“ začal sa z chuti smiať a doplnil: „ Tu sa nám osvedčilo mužov ako si Ty, previesť najskôr cestou zdola, aby pochopili ženy, ktoré energie prijímajú zdola, ktoré sú pre naše chápanie sveta tou dôležitejšou silou. Práve tu vo Štvorke chceme mužov aj ženy dosýtiť nižšími

energiami, aby mohli postupovať ďalej bez častých sťahovaní sa do animality, ktoré sa nikdy úplne nevymažú!“ Chvíľu sa zamyslel a pridal ešte: „Nikdy, v zmysle dlhej cesty, ale vždy až na jej konci... kde sa ale, ako vieme, začína ďalšia cesta... A tak donekonečna, ako je nekonečný neexistujúci Čas! Tak ako je nekonečne nekonečný konečný vesmír!“

Myseľ mi občas nahlodávala moju cestu napríklad otázkou: „Načo je potrebná tak dokonalá očista, tak intenzívna práca so sexuálnymi energiami a ich spracovávanie... čaká ma niečo nebezpečné, ťažké, zradné...?“

Telom mi prechádzalo „mravenčenie“. Taký pocit, keď viete, že teraz niet lepšej cesty a zároveň, že sa blíži veľká skúška. Mal som sa to dozvedieť už čoskoro... i keď odpoveď, ako sa dalo tušiť, bude prozaická...

Odchod zo štvrtej miestnosti a prechod cez Bránu neznamenalo úplné zvládnutie, harmonizáciu štvrtej čakry. Bolo to ale veľmi náročné a tak to v škole bolo rozdelené na dve časti. Štvorka pred Bránou a za ňou. Pred bránou individuálne. Za bránou vo dvojiciach. S kňazkami lásky. Pod obsahovým dozorom kňazov. Mal som veľa partneriek. Učil som sa ísť „do Tela“ a „von z Hlavy“. A z Tela do energie, rezonancie, súladu... k zážitkom dematerializácie. „Niektoré cvičenia by som menil za celoživotnú prácu v kameňolomoch“ pristihol som sa, ako sa v duchu občas rúham. To vyplavovanie zranení a zážitkov hlavne minulých životov bolo na hranici znesiteľnosti, ktorá sa vďaka môjmu odhodlaniu a dôvere v kňazky, učenie i Seba posúvala do pred tým nemysliteľných úrovní. Podieľať sa na zániku civilizácie, zradiť Galaktickú radu, klamať najbližších vo vidine nekonečného bohatstva a neobmedzenej moci... pri vyplavovaní, čistení, prijímaní rolí minulých životov to bolí. Bolí to všetkými telami dotknutých. Je to očistec a je to cez prácu energií fyzických tel opačných polarít... „Ruším! Ruším! Ruším!“ mazal som tieto moje nevďačné vyhlásenia. Vždy som si uvedomil, že som v prvom rade vďačný za túto možnosť, tento život a že sa postupne stávam odolnejším a silnejším. Bola to moja slobodná voľba. Vytrvalosť. ...a tá ruže prinášala v podobe prežívania okamihov, kde som bol sám Sebou.

Svojbytný, celistvý, blažený.

Princíp zrodzenia do fyzických tiel som teraz vnímal ako kľúčový pre proces osobného rastu. Práve vonkajšia krása žien bola, nielen pre mňa, stále ešte veľkou skúškou. Každá kňazka bola niečím iným príťažlivá. Zvládnutie práce s jednou, neznamenovalo zvládnutie s druhou. Bolo to skvelé v tom, že som sa stále viac a viac sústreďoval na vyžarujúcu energiu a nie na fyzické telo. Kňazky prezentovali v zlomkoch sekúnd svoju meniacu sa energiu emócií. Viedlo ma to od ReAkcie k harmonizácii, k vlastnému i vzájomnému dopĺňaniu sa... Keď sa mi to darilo, zažíval som nové a nové, slobodnejšie a slobodnejšie pocity. Bez akejkoľvek snahy ovládať, manipulovať... naopak, v párových cvičeniach sa ich vzdávať a oslobodzovať sa od nich. Oslobodzovať sa od všetkého čo nám bráni k úplnej nezávislosti a zároveň absolútnej Jednote.

Bol som dnes hlavným aktérom zdieľaní mojej cesty učenia sa. V hale sa nachádzali okrem študentov, aj z vyšších ročníkov, kňazky lásky, kňazi a veľkňaz i veľ kňazka. Práve táto Veľ kňazka, ako keby sem nepatrila, ale nevenoval som tomu pozornosť... To, čo sa za múrmi chrámu považovalo za odsúdenia a potrestania hodné zlyhanie. Udalosť, ktorú som zdieľal, sa tu považovala za veľmi dôležitú súčasť učenia sa a práve cez zdieľanie sa mohla konfrontovať so skúsenosťami všetkých ostatných. Okamih vhodný pre návrat späť. Ostať nejaký

čas v nízkych emóciách a prejsť si to znovu od Jedna, Dva alebo Tri podľa typu udalosti, podľa úrovne vibrácie. Mne sa to podarilo dokonale, tak som šiel od Jedna... Je samozrejmé, že na vyššej úrovni ako po prvý raz... Zelené oči Aamu ladili s jej zelenou šerpou našej sekcie. V jej pohyboch a gestách sa mi zobrazovali útržky minulých životov. Nebola vyslovene môj typ. Bola mojim dokonalým doplnkom. A v tom spočívala hlavná skúška na ceste k svojej dokonalosti, keď postupne púšťame všetko to, čo nám druhý dopĺňa, lebo to už nepotrebujeme. Lebo k absolútnej Láske nepotrebujeme nikoho ďalšieho. „No ale toto? Všetko, čo mi chýba ona má! Každá mala niečo a preto som cez to postupne prechádzal a púšťal!“ opakoval som si veľakrát. Skúšku som prijal a „zlyhal“. „Zlyhali“ sme spolu a krásne. Ďakujem tej chvíli. Ďakujem za túto veľkú skúsenosť. „Toto sme si mali dopovedať...“ láskavo mi pošepala do ucha Aamu, keď sme boli poslednýkrát spolu... Bol som nervózny, ako to príjme osadenstvo stretnutia. No všetci ma podporovali, chápali a ďakovali za zdieľanie, ku ktorým pridávali svoje. Tie zvládnuté a aj tie nie. To zase podporilo mňa, lebo som si uvedomil, že medzi študentmi je viac tých, čo si malý návrat „dopriali“. Za čas, čo som bol za Bránou, som spoznal viac žien. Nebolo to nemožné. Nebolo to nevhodné. Bolo to vo verejných priestoroch. Nežili sme v celách bez socializácie. Vzájomne sme sa rozprávali aj o tom, čo ako civilní ľudia k sebe cítíme. Ako sa vzájomne javíme. Bola to súčasť

praxe. Pozorovali sme, že už vieme aj mimo cvičení, akoby v civilných situáciách rozlišovať a rozlišovať už celkom presne a už veľakrát bez vnímania svojich fyzických tiel. Boli sme krásne skombinovanými bytosťami. Všetci si pred vstupom na Zem kombinovali svoje nastavenia, prejavenie darov, prostredie, kde budeme vyrastať, koho a čo v živote stretne. To všetko ako vysoké duchovné bytosti. Duše, ktoré príchodom na Zem všetko zabudli a teraz to postupne napíňame... Tak ako som spoznal Aamu, spoznal som ďalšie krásne bytosti.

Neta. Nastavila si kontrolný a záchranný mechanizmus naozaj vysoko. Už ho zvláda takmer dokonale. V ostatnej dobe mala bleskový rast. Má fialovú šerpu...

Emis. Asi rekordérka v prechodoch cez Bránu tam a späť. Ale vždy len zo Štvorky do Štvorky. Nastavila si perfekcionizmus a dokonalosť. Prišla sem pred rokmi ako čistý „narcis“...

Zana prišla s presvedčením, že dokonalosť spočíva v dokonalosti...

Afra s výnimočnou intuíciou a jednoduchými riešeniami životných situácií... ale s pocitom, že jednoduchosť je nedostatočnosť...

Stretávanie sa navzájom bolo spoločným povzbudením, všetci sme vedeli, čo poradiť druhému, ak sa pýtal (okrem Emis, tá radila aj bez opýtania sa). Ako posunúť Seba samého, bolo samozrejme ťažšie. A ja si to teraz môžem zopakovať:

„Človek je zvieratom, pokiaľ sa nenaučí ovládať...
Túžby sú mechanizmom prírody, ktorý nás núti, aby sme
zahnali nedostatok a zachovali život...
Divoké inštinkty sú obmedzením vyššej duchovnej
realizácie...

Strach plytvá životnou energiou potrebnou na udržanie
vnútorného pokoja...

Negatívne pocity vyvolávajú apatiu a odčerpávajú našu
životnú energiu a udržuujú človeka na nižšej vibračnej
frekvencii, vnútorná evolúcia začína ovládnutím
vnútorných centier uvedomením si automatických
reakcií...

Nevedomá bytosť ľahko stratí sebakontrolu, ľahko
podľahne neznámym okolnostiam, ľahko upadne do
depresie...

Aktivácia nižších centier a pocitov prostredníctvom lásky
a pochopenia je cesta k pokoji, harmónii a šťastiu...

Pokračujem tam, kde som prestal: ovládnutie túžob...

To som ja. Nopu.

Po mojom návrate do Štvorky za Bránou nastala jedna zásadná zmena. Nastúpil som do školy Tantry. Bola mi pridelená Veľkňazka lásky. Volala sa Adjatay. Mal som sa teraz učiť tomuto umeniu a teraz iba s jednou ženou. Kňazky vysvätené v našom chráme, mali na starosti hudbu a tanec, usporadúvali extatické slávnosti, školili mužov chystajúcich sa vstúpiť do manželstva, ako milovať a ako správne uspokojiť svoju nastávajúcu manželku... Civilne som nič také nezažil a teraz bolo jasné, že to bude niečo iné, ako pri mojom minulom pobyte v tejto časti školy. A veril som tomu aj preto, lebo som si sústredene prešiel prípravu už druhýkrát. Keď som sa vrátil do Jednotky, tak som si prešiel tak neuveriteľne nízkymi energiami, o ktorých som nemal najmenej potuchy, že existujú. Nestretol som sa s nimi, nepočul som o nich nikdy a nikde. Podobne prekvapivé to bolo v Dvojke i v Trojke. Ne popisateľné. Po tom všetkom som si veril ešte viac, ale predsa ma len prekvapilo zadanie naplno sa venovať iba tomuto umeniu. No po prvých lekciách s Adjatay som pochopil, že je to veľmi vyladená, akoby nezraniteľná bytosť. Pochopil som, že som bol veľmi vysoko poctený všetkými, ktorí mi to umožnili. Adjatay tu nebola dlho, vrátila sa z ďalekého Východu iba nedávno a ja som bol jej prvým žiakom a mal som sa stať „Prvým“ i v inej pozícii...

V Šestke sa moja cesta, podľa plánu hviezd, skrížila s Veľkňazkou. Bola to Seret a bola vládnuou faraónkou. V škole Mystérii vyučovala. Tak som sa so Seret stretol osobne. Tak som jej mohol venovať plnú pozornosť. A tak mohol zapadnúť môj Kľúč do jej Zámky. Ona vedela, že Kľúč je na ceste. Ona vedela o Aamu. Ona povolala Adjatay. My všetci sme potrebovali otvoriť Zámok. Ochrániť Egypt... Nieкто Книhu číta a nieкто ju píše...

Zvládnutie Štvorky neznamenalozvládnutie Tantry. Bola to len jedna veľmi zraniteľná časť. Pre mňa tá najdôležitejšia po „návrate“. Štvorka za bránou bola oveľa širšia svojim zameraním, neboli to už striktné určené postupy. Boli to spontánne vytvárané skupiny študentov a učiteľov, bloky učenia. Pristúpila už aj Alchymia a Mágia. Podnety zvnútra sa zdieľali a tak manifestovalo poznanie. Vychádzalo sa z toho, že fyzické telo už má svoju pamäť a možno sa vnárať do znalostí, ktoré v prípade zneužitia môžu mať katastrofický dopad. Postupuje sa ďalej smerom k Pravde Pravdúcej a jej čistému vypovedaniu. Ďalej k úplne čistému videniu, vnímaniu a rozlišovaniu... A ďalej k úplnému prepájaniu sa s Celkom. Cestovanie v čase na rôzne miesta naraz. Dematerializácia. Transformácia. Tele portácia. Aktívna práca na už veľmi vysokých úrovniach. Zvládanie a Zlyhávanie. Vždy pred vystúpením na ďalší stupienok

prichádza zápletka na nižšom stupienku a tá je vlastne skúškou pripravenosti. V Láске, z ktorej tu ostalo už iba meno, to platí tiež. Aj na tých najvyšších úrovniach. Toto poznanie sa spočiatku ťažko prijímalo, no za Bránou sa postupne medzi študentmi stávalo všeobecne prijatým princípom. Tesne pred východom Slnka na chvíľu obloha stemnie... Keď som prvýkrát počúval o bezpodmienečnej láske, nevedel som si predstaviť, že sú aj ďalšie úrovne Lásky a že sa dá aj v bezpodmienečnej láske zlyhať. Bola to iba ilúzia, ako mnohé iné. Ilúzia je ilúziou až do jej odhalenia. Hranica hranicou. Limita limitou. Ak pochopíme, že sme schopní prekročiť každú hranicu, prekročíme ju...

Potom sa budeme vedieť zamilovať do každej ďalšej novej úrovne Lásky. Na takéto zamilovať sa nepoznám slová a nie je dôvod ich ani vymýšľať. Existencia takejto Lásky nepotrebuje slová, názvy, popisy... Táto Láska proste už iba je. A takúto Lásku nie je dôvod odmietať...

Každého život ďaleko prekračuje jeho limity!

V tejto Láске budeme počuť Svoj tep tak, ako tep druhých a pochopíme, že naše oddelenie je len ilúziou...

Zamilovali sme sa so Seret.

Ja žiak Šestky.

Ona Faraón Egypta.

Táto Láska nemá meno.

Táto Láska má význam.

Seret je týmto pripravená na transformáciu nielen Seba ale aj Egypta. Veľkňazi držia bezpečný priestor. Každý má svoju úlohu, vrátane mňa.

Seret sa na čas stiahla z verejného života, zastupuje ju Veľkňaz.

Seret toto „dobešlo“, povedalo by sa v civilnom živote.

Seret toto „doladilo“ a umožnilo rozlíšiť nebezpečenstvo hroziace Egyptu cez vlastnú transformáciu hodnú nášho vládcu. Ani po týchto zmenách som si nepripadal výnimočný, vnímal som sa iba ako jeden z možných Kľúčov, čo odomkli Zámok, tam a vtedy.

Naša kozmická Láska trpezlivo čakala ne tento okamih.

Vesmír priniesol Okamih.

A my sme urobili rozhodnutie...

Ja faraón Nopu, predstaviteľ moci a vlády pre občanov a moja manželka Seret ako reálny výkon moci v zákulisí. Potrebovali sme pripraviť naše obyvateľstvo na určité kroky, ktoré sme vedeli, že nebudú prijaté s nadšením a to hlavne našimi susedmi. Na Zemi sa mali udiť zmeny, do ktorých mal Egypt zasiahnuť tak, že bude ich spúšťačom. Hlavne u severo - východných susedov prevládli dezinformácie medzi novou skupinou ujímajúcou sa vplyvu a občanmi. Mohli sme čakať na Akciu našich susedov a vykonať ReAkciu, alebo spustiť našu Akciu. Na oboch stranách hranice boli silné argumenty pre našu akciu, ktorá nebola v súlade s našim spôsobom života v našej krajine a našich hodnôt, ktoré sme s občanmi vyznávali. Naše panovanie bolo úspešné a spoločnosť prosperujúca. No obchodníci prichádzajúci k nám, nám poskytovali hodnotné, ale alarmujúce informácie a my sme robili opatrenia pre zvládnutie nášho pripravovaného rozhodnutia.

Od môjho príchodu do Egypta prešlo sedem rokov. Obyvatelia na severe, poľnohospodári, patrili ku kmeňom v ich domovine, ktoré podnecovali nenávisť voči našej krajine spoza hranice. Títo, čo žili na našom území, nám boli naklonení, boli vďační za možnosť žiť u nás a pracovať. My sme nemali dostatok zručných hospodárov, tak to bolo vzájomne výhodné. No ich materské kmene na ich územiach šírili už nejaké obdobie

z nášho pohľadu demagógie a spochybňovali naše zriadenie, našu vládu a hlavne našu vieru. Boli snahy o infiltráciu práve cez naše severné oblasti a tak sme sa rozhodli zasiahnuť. Ja vedomý si tajných príprav na vystáhanie nášho severu a posilnenie vojenskej prítomnosti, som sa rozhodol v civilnom preoblečení mojom i mojej družiny, prísť ešte pred našim vojskom do osady, kde som sa stretol prvýkrát s Adamou. Nad ránom, ešte za šera som klopil na dvere, do ktorých som bol s dôverou a pohostinnosťou privítaný po mojom vstupe na egyptské územie... Otvorila mi prekvapená Adama a ja som jej hneď vyjaviť o čo ide a navrhol som jej: „Môžeš teraz hneď aj s deťmi ísť so mnou a postarám sa o Vás, alebo môžeš ostať...“ „...čakala som Ťa, snívalo sa mi!“ prerušila ma a pokračovala: „Idem sa baliť a zobudiť deti...“ Nebolo moc čo baliť, tak to bolo rýchle...

Vyhnanie kmeňov sme ustáli vďaka pravdivej komunikácii medzi domácim obyvateľstvom. Odvetná reakcia sa zatiaľ nekonala a ani sa podľa našich zvedov nepripravovala. Samozrejme „jediných pravdivých“ vyhlásení vodcov novej viery bolo dosť, ale mali sme to zatiaľ pod kontrolou a nebol dôvod na ďalšie opatrenia. Na sever sa nastáhovali naše domáce mladé rodiny aj vďaka podpore a odpusteniu daní na sedem rokov.

Adamu sme ubytovali aj s deťmi blízko nášho paláca. Pozývali sme ju občas na stretnutia, mala špeciálne postavenie nášho hosťa. Všade, kde sa objavila mala tendencie tancovať, zapájať sa do vystúpenia tanečníc, hudobníkov. Všimli si to po čase aj kňazi v paláci a navrhli jej, či by nechodila do chrámu a vnášala do strnulých obradov a stretnutí cestou tanca viac života. Poverili ju rozvíjať tanec ako jednu z terapií a spravili ju neskôr kňazkou tanca, ktorá praktikovala so žiakmi v oboch krídlach chrámu až po Brány. A aj vo „vlastných“ priestoroch len na tanec určených situovaných za Hlavnou sálou. Jej tanec prinášal oživenie do strohých miestností chrámu. Začala vystupovať aj na civilných akciách medzi obyvateľstvom, tak bola aktívna na oboch stranách a za krátko ju poznali široko ďaleko...

My, vládcovia so svojimi poradcami, správcami i veľkňazmi a kňazmi sme vedeli, že nastupuje doba

temna. Pomaly ale vnímateľne. Vedeli sme, že sa do blízkosti dvora i chrámov infiltrujú temné sily, fanatický stúpenci novej viery našich susedov, ktorý sa snažili nielen zmazať tradičnú predstavu o egyptskej civilizácii, ale ju dokonca začali označovať za primitívnu... Nevideli sme zmysel do dôsledkov bojovať proti, skôr sme hľadali spôsob ako vzdelávať a pripraviť obyvateľstvo na nové časy. Vedeli sme, že kolobeh vesmírnych cyklov nespomalíme, nezastavíme a nepôjdeme proti nim. Všetko malo zmysel a zmysel mala transformácia, i keď pomalá, ale už vekmi odskúšaná ako oveľa efektívnejšia ako akákoľvek reforma, ktorá je už počiatkoch odsúdená na neúspech. To nie spôsob existencie nezodpovedá novým podmienkam, to nové podmienky nie je možné riadiť starým spôsobom existencie.

Nástup novej doby prinášal nové skúšky...

Tak sa i stalo, že sme boli na jednej hostine otrávení. Ja a Seret a aj zopár ďalších stolujúcich. Traja z dvora zomreli do druhého dňa. Nám venovali maximálnu opateru a starostlivosť, nasadili maximum znalostí a liečenia. Všetky dostupné možnosti. Postupne sa náš stav stabilizoval a boli sme schopní opäť aspoň v častiach dňa vykonávať svoje povinnosti, aj keď nie na verejnosti, tam nás zastupoval Veľkňaz. Striedavo sa nám stav mierne zhoršoval a zlepšoval. Nebola perspektíva úplného vyliečenia, ale zatiaľ to šlo... V rámci všetkých čistení a harmonizácií k nám chodila aj Adama. Viac spievať ako tancovať. Dožadovala sa toho ako vďačnosti

za svoj terajší život. Niekedy so sebou vzala aj, ako z vody rastúce, deti...

Seret sa raz opäť priťažilo. Tento raz veľmi. Vyjavila mi, že toto cíti ako stav, z ktorého už pôjde Domov. Bol to náš najkrajší a najláskavejší rozhovor vôbec. „Ďakujem za všetky svoje časti života a najviac za túto s Tebou, milovaný Nopu! Za celú tú krásnu cestu, ktorá sa postupne naplňala... Striedanie úrovní poznania... Dynamiku zmien... Všetky role, ktoré som zvládala najlepšie ako som vedela, službu môjmu drahému Egyptu... Sledovala som Ťa skryte už od Tvojho príchodu do chrámu, bola to najvzrušujúcejšia udalosť môjho života! Kto to je? Kto rozvíri vody Nílu? Koho to k nám vedie Južná hviezda?...“ Až teraz som si plne uvedomil, že ani jeden môj krok nie je bez pozornosti Stvoriteľa. V takejto krásnej, i keď smutnej rekapitulácii života, som si uvedomil ako všetko do seba zapadá, ako je všetko prepojené... „Bol to krásny život! Odchádzam, šťastná, spokojná a usporiadaná...“ Všetko má svoj čas. „Ďakujem Ti za spoločný život, som vďačný za celú svoju cestu s jej vyvrcholením pri Tebe drahá moja manželka, ktorú by som si nevedel predstaviť ani v najodvážnejšom sne. Tak intenzívny a tak naplňujúci. Ďakujem Ti Za našu Lásku!“ a objal som faraónku Seret a pobožkal manželku na ústa... Dívala sa mi blažene do očí a povedala: „Želám si, aby Adama ostala pri Tebe, drahý môj Nopu, nechcem aby si ostal bez prítomnosti blízkej ženy!“ Veľmi ma žiadosť mojej drahej prekvapila, nebol som si vedomý, že

by som si to čo i len na okamih niekedy želal... „Daj ju prosím ihneď zavolať!“ požiadala ma. Keď Adama prišla, Seret na ňu prehovorila: „Chcem aby si ostala taká čistá ako si a aby si vedela, že si to želim, tak Ti to teraz poviem do očí: Ak budeš chcieť, aby si zostala tu v paláci, v živote pri mojom manželovi, lebo ja odchádzam...“ Adama zostala prekvapená ako ja pred chvíľou. Ako by ju to spočiatku k niečomu malo zaviazat', ale jej slobodná Duša to ustála. Bola veľmi rada a vďačná za dôveru a uklonila sa nám obom. Požiadal som ju, aby nás nechala a ostal som so Seret sám, až kým vydýchla v tomto živote posledný krát...

Nemal som v Egypte pokrvnú rodinu. Obradne som bol aj na ďalšie veky spojený so Seret. Výučbou som bol trvalo pre tento život prepojený s mnohými ženami. Prvá žena v Egypte sa mi stala „poslednou“. Nikdy sa naše fyzické telá neprepojili. Teraz sedí pri mne. Dlho po odchode Seret som sa rozhodol, že pôjdem aj ja. Že pôjdem za ňou. Pôjdem si skontrolovať plnenie úloh. Neumieram na otravu, nebola nastavená na moju rasu... Adama pozorne počúva moje posledné slová: „Odchádzam šťastný a spokojný a veľmi rád by som bol aby moje poznanie, čo som v škole Mystérií nadobudol a svojou trochou do poznania predkov prispel, aby sa dostávalo medzi ľuďi a aj medzi jednoduchých ľuďi, z ktorých sme vyšli aj my dvaja, aby to nebolo iba pre privilegovaných. Želám si, aby si sa o to postarala Ty, moja drahá a neobyčajne milovaná Adama. Aby si sa Ty, žena z ľudu, svojou čistotou a priamočiarým a pravdivým nastavením, pohybovala medzi našim národom a vyhľadávala zo všetkých vrstiev tých, ktorí môžu školu Mystérií absolvovať. Teraz Ťa týmto oficiálne poverujem a príslušnú listinu máš pripravenú u Veľkňaza, ale iba ak sa jej chceš slobodne zhostiť. Ďakujem Ti za akékoľvek rozhodnutie!“ Objala ma ako faraóna. Bola šťastná a poverenie prijala. Pobožkala ma na čelo a ja som doplnil: „Ďakujem za život, ktorý bol za niekoľko životov, za vzťahy, ktoré boli za vzťahy v niekoľkých životoch. Môj

odkaz všetkým, ako faraóna, je: Prijímať všetky veci
s vďačnosťou a pokorou ...“

„Ďakujem Ti za dôveru drahý Nopu, ďakujem Ti za
všetko!“ šepkala Adama mojim zavretým viečkam...

Veľkňaz dal vytesať do sály zápisov odkaz Faraóna Nopu:

*„Prijímajte všetky veci s pokorou a z vďaky,
tak, ako prichádzajú a nebojte sa, všetky
kam Vás Vaša Duša pozýva!
Neberte život „vážne a zodpovedne“!
Otvorte svoje srdce, to jediné je zodpovedné!
Ak to so Sebou vážne myslíš,
tak Svoju Dušu vyslyš!
A pýtaj sa vždy sám Seba:
čomu sa tým prospieva?
A ak naplno a čisto Sebe,
je to aj Bratovi a Sestre...
Pokoj, mier a cestu k Nič,
každý deň vedome cvič!
Trpezlivosť Ruže prináša!
Láska Hory prenáša!
Blaženosť Brány otvára!“*

V chráme sa vyučovala teológia, rituály, mágia, umenie, medicína, astronómia...

Kňazky tu skladali hudbu, piesne, spievali a vďaka Adame už aj tancovali. Hudba má božský pôvod. Hrou na bubny, flauty, harfy, cimbaly a sistrá sa vyživoval vesmír, aby sa nevrátil k svojmu pôvodnému chaosu, alebo pre vedomejších, aby sa na zmenu cyklov dalo pripraviť...

Chorí, teraz už zo všetkých vrstiev spoločnosti a to tiež vďaka Adame, prichádzali do chrámov ako do sanatórií, kde u kňazov hľadali najskôr pomoc a potom znalosti ako žiť Svoje životy, životy Svojich Duší...

Hudba a Tanec sa používali na liečenie chorej Duše...

Uctievali sa Bohovia, sila Lásky...

Udržoval sa Poriadok a Rovnováha.

Zapisovalo sa a šírilo dedičstvo Egypta:

Vízia duálneho vesmíru,

miesta kde človek zažíva extrémne protiklady,

aby pochopil význam neutrality.

Chrámy podporovali a viedli k tomu,

aby sa nevedomý človek sériou reinkarnácií premieňal

postupne v múdru bytosť,

stával sa nadčlovekom vďaka skúsenostiam,

získaných na základe vlastných slobodných rozhodnutí...

Uzdravené tancujúce Ženy znovu a znovu, ako už
veľakrát predtým v tomto cykle civilizácie a aj v cykloch
predchádzajúcich uchopili Svoje najväčšie Dary
a roztopili staré konvencie, na ktorých nastavení sa sami
podieľali, na hrách s mužmi, na ktoré dobrovoľne
pristúpili. Muži sú schopní vybojovať boje, vnášať
poriadok a rád, priniesť kreatívny impulz, ale hlavné
nastavenie pre ten ktorý cyklus,

Tanec a Spev,
Pohyb a Zvuk,
Prúdenie a Rezonancia...

...je na ženách!

Iba Ženy môžu vybojovať Vojny Svetov v cykloch:

Dobra a Zla.
Lásky a Strachu.

Pre ďalšiu dvanástinu Veľkého cyklu. Máme k dispozícii
všetko, aby sme mohli pochopiť, kto sme, odkiaľ sme
a kam ideme...

Nastupuje čas Vodnára.
Z bahna môžu vyrásť Lotosy...
Fénix môže povstať z Popola...

Som na prahu rozhodnutia ako ďalej...
A Ty?

Dni Býka, 2020